

Sprawozdanie Wydziału krajowego

W przedmiocie ponoszenia przez gminy kosztów leczenia ubogich w szpitalach powszechnych.

Wysoki Sejmie!

Na posiedzeniu z dnia 14. Stycznia 1874 przy rozprawie nad wnioskiem posła ks. Króla w przedmiocie przeniesienia na fundusz krajowy kosztów leczenia ubogich chorych w szpitalach publicznych, powzięła Wys. Izba uchwałę treści następującej:

„Wzywa się Wydział krajowy, aby po zebraniu potrzebnych do tego dat przygotował wnioski zmierzające ku temu, aby ile możności gminom ciężar kosztów leczenia ubogich chorych ulżyć i sprawę tę ostatecznie uregulować.“

Spełniając otrzymane polecenie, przedstawia Wydział krajowy następujące sprawozdanie:

Ustawą z 19. Listopada 1868 r. włożył Wys. Sejm na gminy kraju naszego obowiązek płacenia połowy kosztów kuracyi za ubogich chorych w szpitalach publicznych.

Już w roku następnym 1869, gminy powiatu Jasielskiego wniosły do Wys. Sejmu prośbę o uchylenie powołanej ustawy. W ciągu wszystkich następnych sesyj sejmowych powtarzały to żądanie petytce rozmaitych reprezentacyj gminnych, powiatowych, a nawet wnioski pojedynczych posłów.

Jednakowoż dopiero w ciągu ostatniej sesyi sejmowej sprawa ta przyszła na porządek dzienny. Na wniosek posła ks. Króla, ażeby koszta leczenia ubogich chorych w szpitalach powszechnych na fundusz krajowy zostały przeniesione, komisya administracyjna przedłożyła sprawozdanie większości z wnioskiem przejścia do porządku dziennego, i sprawozdanie mniejszości z projektem ustawy w myśl wniosku posła ks. Króla. Wys. Izba, odrzucając oba wnioski, powzięła powołaną na wstępie odraczającą uchwałę.

Wydział krajowy zbadawszy sprawę szczegółowo, przyszedł do przekonania, że chcąc trafić w myśl Wys. Sejmu, chcąc zadość uczynić rzeczywistej potrzebie ulżenia wielu gminom, a mimo to chcąc pozostawić nienaruszonym słuszny obowiązek gmin do wspierania swych ubogich, musi pójść drogą pośrednią między wnioskami większości i mniejszości komisyi administracyjnej.

Przeciw wnioskowi większości komisyi, żądającemu bezwarunkowego utrzymania obecnego stanu rzeczy, przemawia długi szereg skarg, przez rozmaite reprezentacye gminne, corocznie do Wys. Sejmu wnoszonych, przemawiają również liczne i poważne głosy reprezentacyi powiatowych i członków Wys. Sejmu. Jest bowiem prawdą, że terażniejsza ustawa o ponoszeniu kosztów leczenia za ubogich częste wywołuje nadużycia, że nieraz na biedne gminy zbyt wielki nakłada ciężar, że rozmaite gminy, chcąc się uchronić od obowiązku płacenia za leczenie ubogich wbrew ludzkości i miłosierdzia nie odsyłają do szpitala nawet najciężej chorych, że wyjątkowo jeszcze straszniejsze nieludzkości zdarzają

się wypadki. Wszystko to niestety prawdą nieraz udowodnioną, o czem bardzo wymowne głosy w ciągu poprzedniej sesyi nawet w Wys. Izbie świadczyły.

Nie ulega wątpliwości, że to wszystko ma główny swój powód w braku odpowiedniej organizacyi gminnej. Jestto nawet naturalną konsekwencyą tego, że gminy nasze są zwykle małe, ubogie i najczęściej wszelkich zasobów intelektualnych pozbawione. Jak te fundamenta urządzeń społecznych zostaną należycie zorganizowane, jak te drobne i ubogie dzisiaj gminy urosną w siłę i dobrobyt, jak dzisiejsze zarządy gminne wzmocni światło i właściwe rozumienie rzeczy, jednym słowem jak ważne zadanie ulepszenia organizacyi gminnej zostanie dokonaniem, wówczas słuszny obowiązek płacenia za ubogich chorych, przestanie dla tych gmin być ciężarem, a droga nadużyć i nie-ludzkości łatwo zostanie zamknięta. Wówczas wreszcie w przeprowadzeniu odpowiedniego ustawodawstwa o ubogich i niniejsza sprawa znajdzie ostateczne załatwienie.

Ale na teraz, wszystkie powyższe zważywszy okoliczności, wyznać trzeba, że nawet obowiązek ponoszenia połowy kosztów za ubogich chorych dla gmin naszych, bywa bardzo ciężkim, i że żądanie ulgi w tej mierze da się słusznie uzasadnić.

Lecz i przeciw drugiemu wnioskowi, mianowicie, aby wszystkie koszta leczenia ubogich przenieść na fundusz krajowy, przemawiają także bardzo stanowcze względy.

W sprawozdaniu Wydziału krajowego, wniesionem do Wys. Sejmu w r. 1867 w przedmiocie ponoszenia kosztów leczenia i utrzymania ubogich chorych w szpitalach publicznych, wykazano szczegółowo, jak ponoszenie wszystkich kosztów przez kraj oddziaływa szkodliwie, tak pod względem materialnym, jak moralnym. Powołując się w ogóle na to sprawozdanie, pozwalamy sobie kilka punktów z niego przytoczyć.

W r. 1855 rozporządzeniem Ministerstwa Spraw wewnętrznych, zaprowadzono obowiązek ponoszenia kosztów leczenia ubogich przez fundusz krajowy.

W następnym roku 1856 zapłacił fundusz krajowy z tego tytułu . 20.401 złr. 36 $\frac{1}{2}$ ct.

W dziesięć lat później t. j. w r. 1866 zapłacił fundusz krajowy już 288.541 złr. 68 ct.

Ten nadzwyczajnie szybki wzrost kosztów leczenia spowodował był Wys. Izbę do polecenia Wydziałowi krajowemu, aby po zbadaniu sprawy przedłożył projekt ustawy o ponoszeniu kosztów leczenia ubogich, i tenże sam wzgląd spowodował Wys. Izbę w r. 1868 do uchwalenia ustawy obowiązującej gminy do ponoszenia połowy takich kosztów.

Wówczas uznała Wys. Izba za słuszny wywód Wydziału krajowego, że głównym powodem zatrważającego wzrastania cyfry kosztów za leczenie ubogich, jest wielki brak prawości i sumiennosci nietylko Zwierzchności gminnych, ale nawet wielu plebanów, że skoro gmina nie przyczynia się bezpośrednio do pokrycia kosztów leczenia, to z największą łatwością nawet wcale zamożnym osobom wydaje świadectwa ubóstwa, że wówczas sumienne zbadanie stanu majątkowego ubogich staje się zupełnie niemożliwym, że wreszcie tym sposobem powoduje się nietylko ogromne straty materialne przez to, że fundusz krajowy płaci niesłusznie koszta leczenia za ludzi zamożniejszych, ale że to wszystko oddziaływa na ogół ludności nadzwyczajnie demoralizująco.

Wszystkie te okoliczności istnieją bez zmiany po dzień dzisiejszy i nie ulega żadnej wątpliwości, że gdyby dzisiaj wszystkie koszta leczenia ubogich przeniesiono na fundusz krajowy, odżyłyby bezzwłocznie wszelkie dawniejsze nadużycia, znajdujące wszelkie ułatwienie w braku ustawy o ubogich, a temsamem w braku ścisłego określenia, kto rzeczywiście jako ubogi prawnie uważany być powinien.

Jeżeli obecnie tytułem zwrotu połowy kosztów leczenia ubogich preliniuje się z funduszu krajowego rocznie około 200.000 złr., to w razie przyjęcia wszystkich kosztów na ten fundusz, podwojenie tej kwoty niezawodnie już w pierwszym roku okaże się niedostateczne. Przywołując zaś w pamięć progresyę kosztów leczenia w latach od r. 1856 do 1866, rodzi się bardzo słuszna obawa, że zamiast ulżyć gminom przez przyjęcie kosztów leczenia ubogich w całości na fundusz krajowy, przyszłoby

w ciągu niewielu lat obarczyć te same gminy tak dotkliwym ciężarem dodatków krajowych, z jakim dzisiejsze niedogodności nawet w porównaniu pójszby nie mogły. Jestto zdaniem Wydziału krajowego najwymowniejszy zarzut przeciw projektowi na przeniesienie kosztów leczenia ubogich w całości na fundusz krajowy. Lecz jest jeszcze powód drugi, także bardzo ważny, i na uwzględnienie ze wszech miar zasługujący.

Obowiązek płacenia kosztów leczenia za ubogich jest częścią integralną obowiązku zaopatrywania ubogich w ogóle. Otóż ta sprawa ubogich, w bardzo wielu krajach austriackiej monarchii, dotychczas wcale niezakawiona, przeszła we wszystkich krajach zachodniej Europy, przez cały szereg prób, doświadczeń i utępszeń, i wszędzie bez wyjątku zwyciężyła ostatecznie zasada, że ten obowiązek bezpośredniego zaopatrywania ubogich nie może ciążyć na państwie ani na kraju, ale, że ciężar powinien i musi na mniejszych, ściślejszych ciałach organizacji społecznej, mianowicie na gminach, okręgach gminnych, parafialnych i t. p. Wszędzie przekonano się dowodnie i zrozumiano dobrze, jakich fatalnych, zgubnych konsekwencji zaród mieści w sobie zasada, iż kraj lub państwo bezpośrednio ma podawać rękę pomocną każdemu podpadłemu indywiduum i do czego takie zobowiązanie w loicznym następstwie prowadziły musiało.

Dobra organizacja gminna, której naszemu brakuje krajowi, umożliwi ściśle przeprowadzenie słusznej zasady co do obowiązku zaopatrywania ubogich. Brak takiej organizacji w naszym kraju nie dozwala jednak na zupełne zwichnięcie tej słusznej zasady u nas, i jeżeli konieczność wymaga pewnych ulg dla gmin, to wymaga równie słuszność, aby nie zwalniać gmin w zupełności od obowiązku, którego dopełnienie jest ważnem ze względu na pomyślność i należyty rozwój wszystkich stosunków społecznych.

W austriackiej monarchii krajach sprawa ta, jak wspomnieliśmy, nie wszędzie i nie jednako jest uregulowaną.

W krajach do korony węgierskiej należących obowiązuje od r. 1872 ustawa, według której gminy obowiązane są do zwrotu kosztów leczenia ubogich w całości, mianowicie za zwykłych chorych i za obłąkanych, z wyjątkiem syfilitycznych i położnic, których kosztą ponosi fundusz krajowy.

W Czechach obowiązuje od r. 1868 nowa ustawa o ubogich, według której kosztą ich kuracyi zwraca gmina, a tylko w razie udowodnionej jej niemożności powiat lub kraj. W Salzburgu płacą gminy w zasadzie za leczonych w kraju; za leczonych w innych krajach monarchii płaci fundusz krajowy. W wyższej Austrii, Istrii, Bukowinie, Morawii i Tyrolu zwracają gminy $\frac{1}{5}$ część kosztów leczenia ubogich, w Austrii niższej, w Karyntyi, Styryi, Szlązku i Krainie utrzymuje się dotąd stan rzeczy zaprowadzony przez rozporządzenie ministerstwa spraw wewnętrznych dekretem z d. 6 Marca 1855 r.

W niektórych krajach, jak n. p. w Istrii i Tyrolu, płaciły z początku gminy połowę lub całe koszty leczenia ubogich. Kiedy z powodu przeciążenia gmin, tak jak u nas, wypadło ulżyć im tego ciężaru, ustawodawstwo krajowe zniżając obowiązek gmin do płacenia $\frac{1}{5}$ części uważały za stosowne i potrzebne zachować przynajmniej w takim stopniu słuszny obowiązek gmin do bezpośredniego przyczyniania się do takich wydatków.

Otóż Wydział krajowy sądzi, że taki sam sposób postępowania byłby i u nas nakazany. Przynieść ulgę gminom, jak tego wymaga potrzeba, lecz przynieść ją w taki sposób, żeby nie uchylać całkiem zasady bezpośredniego troszczenia się gminy o swych chorych, żeby nie otwierać drogi licznym nadużyciom grosza publicznego i zawsze bardzo zgubnej w swoich skutkach demoralizacyi ogółu.

Wydział krajowy przedkłada przeto Wysokiemu Sejmowi dwa wnioski, mianowicie:

- 1) aby kosztą leczenia ubogich syfilitycznych przyjąć w całości na fundusz krajowy;
- 2) aby kosztą leczenia wszystkich innych ubogich chorych, naturalnie z wyjątkiem obłąkanych i położnic przyjąć w dwóch trzecich częściach na fundusz krajowy, zobowiązując zarazem gminy do ponoszenia $\frac{1}{3}$ części tychże kosztów.

Co do pierwszego wniosku zwraca Wydział krajowy uwagę Wysok. Sejmowi na nadzwyczajne upowszechnienie się w naszym kraju chorób syfilitycznych i na ogromne spustoszenia, które takowe w ogólnym stanie zdrowia ludności sprawują. Sprawozdania lekarskie przedstawiają tę sprawę w przerażających istotnie rysach. Jak wiadomo mają bowiem choroby syfilityczne tę własność, że nie tylko przez czas dłuższy z łatwością ukryć je można, że nie tylko pozornie, na zewnątrz choroby ciała nie objawiają, ale że dotkniętym chorobami pozwalają zajmować się bez przerwy pracą, jak innymi, zupełnie zdrowym osobom. A to wszystko, jak również wiadomo, przyczynia się tylko do rozszerzenia choroby, przyczynia się do zarażenia mnóstwa osób przychodzących w jakiegokolwiek zetknięciu z chorymi. Jeden lekkomyślny chory syfilityczny zarazić może setki niewinnych, często nawet bezwiednie, często znowuż i bardzo często zmuszony do tego, bo skoro pozornie zdrow i może pracować, gmina wszelkimi siłami opierać się będzie jego oddaniu do szpitalu, aby za zdrowego w jej mniemaniu człowieka nie płacić połowy kosztów leczenia.

Wydział krajowy nie czuje się upoważnionym przytaczać liczne przykłady i przypominać już nieraz podnoszone rysy tego dziwnie przerażającego obrazu, który maluje fatalny stan zdrowia naszej ludności w ogóle, a którego tłem jest już dzisiaj zarażanie szczególnie rozciągle właśnie z powodu chorób syfilitycznych. Raporta lekarskie mówią już nie tylko o całych wsiach zarażonych w takim stopniu, że jednej osoby zdrowej znaleźć tam nie można, że dzieci rodzą się z rozwiniętą chorobą syfilityczną, że dziatwa niedorośla nosi wszystkie najfatalniejsze jej następstwa, szkrofuły, wykrzywienie członków, zarody tuberkułów i t. p., że starcy, którzy całe życie przebyli bez tej choroby, zapadają na nią przed zejściem do grobu, w skutek zetknięcia się ze syfilitycznymi. Ale też same raporta lekarskie wskazują na całe powiaty, na całe części kraju, w takim samym stanie zdrowia znajdujące się, i ze wszystkich stron fachowych spotykać się trzeba z ostrzeżeniem, że jeżeli nie zostaną wprowadzone rychło i energicznie środki zaradcze, to w niedalekiej przyszłości będzie nieuniknioną konsekwencją ogólne zdegenerowanie ludności naszego kraju.

Smutny ten i przerażający stan zwrócił już na siebie uwagę c. k. Władz rządowych, które zapewne zaproponują odpowiednie środki zaradcze w zapowiedzianym projekcie do ustawy o polityce zdrowia.

Zbierając w myśl polecenia Wys. Sejmowi data do niniejszej sprawy, przekonał się Wydział krajowy, że ogólna liczba chorych na syfilis i leczonych w szpitalach publicznych w całym kraju wynosiła przeciętnie w latach 1871 do 1873 jedną trzecią część wszystkich chorych leczonych w ogóle. Ponieważ do szpitala oddawane bywają prawie bez wyjątku tylko osoby, w bardzo wysokim stopniu chorobą dotknięte, tylko chorzy w tak zwanym drugim i trzecim stopniu, można z łatwością zrobić sobie wyobrażenie, w jakim stopniu choroby syfilityczne są u nas upowszechnione.

Przedstawiając Wys. Izbie wniosek na przyjęcie w całości na fundusz krajowy kosztów leczenia ubogich chorych syfilitycznych, Wydział krajowy trzyma się wreszcie ściśle przewodniej myśli Wys. Sejmowi, wyrażonej w uchwale z 14. Stycznia b. r., aby ile możności ulżyć gminom ciężaru. Idzie tu naturalnie o gminy najuboższe, a właśnie ciężar opłaty kosztów leczenia za syfilitycznych dotyka najbardziej najuboższe gminy naszego kraju, mianowicie ubogie gminy podgórskie. Dowodzą tego wykazy statystyczne, których zestawienie załącza Wydział krajowy przy niniejszem sprawozdaniu.

Koszta leczenia syfilitycznych wynoszą według przecięcia trzechletniego z lat 1871 do 1873 niespełna jedną trzecią część ogólnych kosztów leczenia wszystkich chorych. Spadnie przeto na fundusz krajowy ciężar większy, lecz słusznie zauważać można, że w porównaniu z korzyścią, jaką kraj nasz przy wytepieniu lub przynajmniej zmniejszeniu plagi chorób syfilitycznych niezawodnie osiągnie, ciężar ten zaledwie ciężarem może być nazwany.

Wydział krajowy pozwala sobie zwrócić wreszcie uwagę Wys. Izby, że w roku 1872 w sąsiednich krajach korony węgierskiej przenosząc na gminy zwrot kosztów leczenia wszystkich ubogich, bo nawet ubogich obłąkanych, przyjęto natomiast na fundusze krajowe obowiązek zwrotu kosztów leczenia ubogich syfilitycznych. Ogólny stan zdrowia ludności naszego kraju, pod względem

chorób syfilitycznych nie stoi bynajmniej pomyślniej od stanu zdrowia ludności krajów korony węgierskiej; zdawało się więc słusznem, aby opieka władz krajowych u nas nie pozostawała w tyle za energią i przezornością władz krajów, do korony węgierskiej należących.

Co się tyczy drugiego wniosku, mianowicie przeniesienia kosztów leczenia innych chorych ubogich w $\frac{2}{3}$ częściach na fundusz krajowy a w $\frac{1}{3}$ części na gminy przynależne, sądzi Wydział krajowy, że okoliczności wyżej przytoczone wniosek ten dostatecznie uzasadniają. Zdaje się, że przystępując do załatwienia tej sprawy, należało pójść za przykładem tych zwłaszcza krajów monarchii austriackiej, które w ciągu swego życia parlamentarnego po kilka razy sprawą tą zajmowały się, i powzięte postanowienia w skutek doświadczeń praktycznych zmieniały. Wyższa Austria, Morawia itp. mianowicie zaś Tyrol i Istria po doświadczeniach kilkuletnich jednakowo nałożyły na gminy obowiązek zwrotu $\frac{1}{3}$ części kosztów leczenia ubogich. Lecz zauważać trzeba, że w żadnym z pomienionych krajów nie okazała się potrzeba przyjmowania kosztów leczenia syfilitycznych w całości na fundusz krajowy, że przeto u nas, przyjmując te koszty w całości, czyni się już znaczną ulgę gminom, i że zobowiązując je do zwrotu $\frac{1}{3}$ części kosztów za leczenie innych ubogich chorych, ulga gminom naszym zrobiona zrównoważy stosunkowo ulgę zrobioną gdzieindziej przez zredukowanie obowiązku gmin do zwrotu $\frac{1}{3}$ części kosztów leczenia ubogich w ogóle. Co się tyczy strony finansowej niniejszego wniosku, przedstawia się takowa w przeciętnem obliczeniu rzeczywistych wydatków w latach 1871 do 1873 jak następuje:

Wydatek na kosztą leczenia wynosił w zaokrągleniu:

w r. 1871 z rubr. III. fund. kraj.	137.500 zł.	ze zaliczek w zastępstwie gmin do zwrotu obowiązanych	73.800 zł.
" 1872 " " " "	167.300 " " " "	" " " "	87.500 "
" 1873 " " " "	141.100 " " " "	" " " "	91.700 "
razem	445.900 zł.		253.000 zł.

ogółem 698.900 złr.

przeciętnie rocznie 232.966 złr.

Tę kwotę przeciętnie zaokrągla się z powodu podwyższenia taks w r. 1873 na	250.000 zł.
od tego odtrąca się $\frac{1}{3}$ za syfilitycznych jako w całości na fundusz kraj. przeniesionych	83.333 "
	pozostaje 166.667 zł.
z powyższej sumy	166.667 "
przypada $\frac{1}{3}$ część na gminy w kwocie	55.556 "
zaś $\frac{2}{3}$ części na fundusz krajowy w kwocie	111.111 "
doliczywszy do tego za syfilitycznych jak wyżej obliczono	88.333 "
przypadnie ogółem na rubrykę III. funduszu krajowego	194.444 "
Z funduszu krajowego wypłacono w ostatnich 3 latach jak wykazano 445.900 zł., czyli	
przeciętnie za jeden rok	148.633 "
Z porównania okazuje się, iż wydatek zwiększył się rocznie o	45.811 zł.
Zaokrąglając tę kwotę w przypuszczeniu, iż taksy przy zwrastającej drożyznie coraz	
bardziej podwyższać wypada, na	60.000 zł.

okazuje się potrzeba zwiększenia dodatku krajowego o jeden cent.

Wydział krajowy uprasza przeto Wysokiej Izby o uchwalenie załączonych % projektów do ustawy i uchwały.

We Lwowie dnia 1. Września 1874.

Marszałek krajowy
Leon książę Sapieha wlr.

Zastępca członka Wydziału krajowego
Maciej Zenon Serwatowski wlr.

A. W y k a z

Liczba porządkowa	Szpital powszechny	W roku 1871					W roku			
		Liczba chorych w ogóle	dni leczenia	koszta leczenia	Liczba chorych syfilitycznych	dni leczenia	koszta leczenia chorych	Liczba chorych w ogóle	dni leczenia	koszta leczenia chorych
1	Biała	444	15676	3935	97	3828	1914	439	15989	7994 ⁵⁰
2	Bochnia	406	11590	4867 ⁸⁰	43	1671	701 ⁸²	469	12078	5072 ⁷⁶
3	Brody	438	11040	3864	150	3110	1088 ⁵⁰	416	8186	4116 ⁵⁰
4	Brzeżany	365	13484	6742	132	5453	2726 ⁵⁰	365	10221	5110 ⁵⁰
5	Drohobycz	403	7234	3146 ⁷⁹	74	1531	665 ⁹⁸	369	4817	2095 ³⁹
6	Jasło	478	13879	5343 ⁴¹	74	4131	1590 ⁴³	409	12828	4938 ⁷⁸
7	Kołomyja	601	22162	8864 ⁸⁰	168	8589	3435 ⁶⁰	475	19645	9853
8	Kraków	2807	78442	39221	371	13639	6819 ⁵⁰	3235	84109	47745 ⁰³
9	Lwów	4577	146091	71584 ⁵⁹	1094	42469	20809 ⁸¹	4906	139515	83709
10	Przemyśl	932	21779	9147 ¹⁸	165	5330	2238 ⁶⁰	893	21058	8844 ³⁶
11	Podhajce *)
12	Rzeszów	470	13233	5822 ⁵²	132	6168	2713 ⁹²	544	17378	8679 ⁹⁴
13	Sanbor	635	15910	7239 ⁰⁵	130	3269	1487 ³⁹	644	16356	7472 ⁴⁸
14	Sanok	362	9127	4107 ¹⁵	87	2349	1057 ⁰⁵	404	9264	4626
15	Śącz nowy	309	9674	3627 ⁷⁵	100	3592	1365 ⁹²	315	8796	4383
16	Śniatyn	167	3162	1011 ⁸⁴	49	1337	427 ⁸⁴	147	2126	680 ³²
17	Stanisławów	983	30546	11760 ²¹	531	18587	7155 ⁹⁹	934	30660	13786 ⁶⁵
18	Stryj	485	11223	4489 ²⁰	128	5220	2088	573	16061	8030 ⁵⁰
19	Tarnopol	708	16582	5703 ⁷⁰	236	7925	2773 ⁷⁵	553	13333	4666 ⁵⁵
20	Tarnów *)	.	.	.	426	12788	5754 ⁶⁰	.	.	.
21	Wadowice	168	5458	2183 ²⁰	84	3741	1496 ⁴⁰	143	3986	1691 ⁰²
22	Zaleszczyki	226	5553	2387 ⁷⁹	120	3163	1360 ⁰⁹	210	5305	2281 ¹⁵
23	Złoczów	198	5262	2371
24	Żółkiew	191	5273	2214 ⁶⁶	52	1851	777 ⁴²	189	3940	1773
	Suma	15452	443005	207263 ⁶⁴	4443	159741	70449 ¹³	16187	437366	250121 ⁴³

szczegółowy.

1872			W roku 1873						UWAGA
Liczba chorych syfilitycznych	dni leczenia	koszta leczenia	Liczba chorych w ogóle	dni leczenia	koszta leczenia	Liczba chorych syfilitycznych	dni leczenia	koszta leczenia	
110	4887	2418.50	406	14753	7376.50	80	3500	1750	
51	1883	790.86	545	15032	7511.92	63	2246	1120.52	
100	1842	944.50	446	9052	4526	172	3704	1852	
90	3577	1788.50	347	11767	5883.50	143	5594	2797	
57	1496	650.76	411	8792	4396	56	1668	831	
86	4561	1755.98 ¹ / ₂	505	12697	6346.89	67	2788	1392.33	
122	7090	3575.50	359	14966	7483	116	6486	3243	
389	13504	8777.60	3429	88743	73279.69	546	17638	16659.41	
956	36196	21717.60	5661	115310	136179	1013	35487	31938.30	
141	5346	2245.32	1076	22973	11486.50	143	4204	1102	
.	.	.	132	3561	1780.50	30	1051	525.50	
191	8498	4239.94	563	13881	6940.50	136	5501	2750.50	
121	4049	2021.75 ¹ / ₂	565	14378	7189	92	3991	1995.50	
112	2244	1116	358	8230	4923	85	2408	1435.80	
69	2248	1108.87 ¹ / ₂	358	8652	4756.30	89	3514	1828.65	
59	929	297.28	171	2710	1219.50	71	1477	664.65	
525	18403	8275.50	984	26321	11844.45	538	17529	7888.05	
112	5787	2893.50	646	17170	8585	165	7216	2608	
171	5376	1881.60	631	14144	7102.50	200	6568	3314.50	
334	11024	4960.80	.	.	.	330	13860	6930	
62	2780	1248.32	183	4862	2414.30	93	3073	1529.80	
84	2274	977.82	171	4330	1854.27	75	2299	992.84	
106 ⁵⁰⁰	.	.	500	13738	6869	155	8179	4089.50	
33	896	403.20	221	4686	2108.70	35	1160	522	
4061	144830	74089.71 ¹ / ₂	18668	486748	332056.02	4493	160735	99760.85	

*) Szpital otwarty d. 15 Lut. 1873.

*) Mimo kilkakrotnych wezwań nie przedłożył wykazu chorych w ogóle.

*) Szpital otwarty d. 1. Cz. 1872.
**) Dnie leczenia i koszta zarachowane pod rok 1873.

B. Wykaz sumaryczny.

	W r o k u			R a z e m w latach 1871—1873
	1871	1872	1873	
Ogólna liczba chorych	15.452	16.187	18.668	50.307
Ogólna liczba tychże dni leczenia . .	443.005	437.366	486.748	1.367.119
Koszta leczenia tychże chorych . .	207.263·64 $\frac{1}{2}$	250.121·43 $\frac{1}{2}$	332.056·02	789.441·10
Liczba chorych syfilitycznych . . .	4.443	4.061	4.493	12.997
Liczba tychże dni leczenia	159.741	144.830	160.735	465.306
Koszta leczenia syfilitycznych . . .	70.449·13	74.089·71	99.760·85	244.299·69

Do L. 15.956/74.
Załącznik I.

U s t a w a

z dnia obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomerji
z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o pokrywaniu kosztów leczenia ubogich
w szpitalach publicznych.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomerji z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Koszta leczenia ubogich chorych syfilitycznych w publicznych szpitalach państwa Austryackiego, ponosi w całości fundusz krajowy za przynależnych do Królestwa Galicyi i Lodomerji z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Art. II.

Gminy Królestwa Galicyi i Lodomerji z Wielkiem Księstwem Krakowskiem są obowiązane zwracać funduszowi krajowemu jedną trzecią część kosztów leczenia i utrzymania (taksy szpitalnej) przynależnych swoich ubogich, leczonych w publicznych szpitalach państwa Austryackiego.

Art. III.

Niniejsza ustawa nie narusza przepisów co do zwrotu kosztów za leczenie i utrzymanie ubogich obłąkanych i położnic.

Art. IV.

Postanowienia ustawy krajowej z 19. Listopada 1868 r. (Nr. 29 D. u. kr.) o pokrywaniu kosztów leczenia ubogich w szpitalach publicznych znoszą się niniejszem.

Art. V.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Do L. 15.956/74.
Załącznik II.

U c h w a ł a

Sejm Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem
uchwala co następuje:

Do budżetu na rok 1875 w rubr. III. poz. 27.
tytuł „koszta leczenia“, wkłada się kwota
210.000 złr. w. a.

